

PŘEMYSL KREJČÍK
SRAB

host

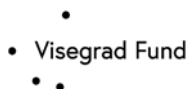
PŘEMYSL KREJČÍK

SRAB

Brno 2022

*Většina textu vznikla ve Ville Decius
v polském Krakově (květen a červen 2019)
díky stipendiu poskytnutému
Mezinárodním visegrádským fondem.*

www.villa.org.pl, visegradfund.org

© Přemysl Krejčík, 2022

Cover photo by drasa/Shutterstock.com

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1263-8 (PDF)

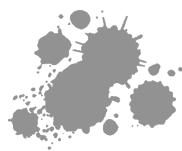
ISBN 978-80-275-1264-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1265-2 (MobiPocket)

*Finalizace rukopisu probíhala v umělecké kolonii
v německém Worpswede (Künstlerkolonie
Worpswede) díky stipendijnímu pobytu (září
a říjen 2021) poskytnutému Českým literárním
centrem ve spolupráci s Uměleckými domy
Worpswede, literárním festivalem globale° a za
podpory Česko-německého fondu budoucnosti.*

INTRO

Tu zbraň držím legálně. Jenže to mi je teď platný asi jako zdravotní pojištění tý svini, co jsem zastřelil. Pistole leží na stolku, koukám z okna na deštěm zvlhlou silnici a je mi jasný, že každou chvíli mezi panelákama uvidím světlá příjíždějících policejních aut. Zatím ale vidím jen nějakýho santusáka ožrale se motajícího kolem popelnic. Ale i jeho brzo vyrušej fízlové.

Sirény donutěj lidi vstát z postelí a čumět, co se to tady zase děje. A ráno si o tom přečtou v novinách.

Už vidím ten titulek v nějakym přeplácane barevnym bulvárním plátku:

Rapoval o vraždách, teď zabíjel

11
Nebo něco podobnýho. Pod tím budou rozmazaný fotky. Jedna před klubem, jak z něj na nosítkách vyvázej mrtvý tělo pod plachtou. A na druhý budu já, jak mě v poutech policajti vyváděj z domu. Ta druhá fotka vznikne nejpozděj za pár minut.

Třesou se mi ruce. Je mi zima, i když topení běží naplno. Do očí se mi tlačej slzy. Není mi toho hajzla líto. Slzim z pocuchanejch nervů.

Chce se mi zvracet.

Světlo jsem nechal zhasnutý.

Dochází mi, že boty mám pořád na nohách.

Mikina je celá prosáklá deštěm. Nepamatuju si, jak jsem se dostal domu. Ani na to, že bych cestou moknul.

Stál jsem na pódiu a pak už to nevydržel. Nedalo se to snýst. Kecy, pořád jen kecy. Všichni jsou s mikrofonem v ruce hrozně drsný, ale když má přijít na činy, stahou se jim prdele. Já ale něco udělal.

Rapeři, co si hrajou na gangstery, jsou mi k smíchu. V tom jsem nikdy nejel. Já patřím k těm, co zhudebňujou horor. Texty plný vražd. Násilí. Znásilňování? To taky. Všichni z toho maj jen prdel, a když je někdo zažaluje, můžou se podělat strachy.

A u soudu pokaždý koktaj, že je to jen hra, nadsázka.
A že to nemyslej vážně.

Falešný ubožáci. Kdo nakonec ukázal, že není jen pro-
hlanej přizdisráč? Já, já a zase jenom já.

Ripper.

Ne Manson.

Ne Butcher.

Ne Gram.

Ne Mr. Cross.

Ne Jidáš.

Ale Ripper. Já.

Vzal jsem zbraň, a teď už si nikdo nedovolí se mnou
zkusit vyjebat.

Sahám na hlaveň. Je ještě teplá, ale to se mi možná
jenom zdá, jsem jako ve snu. Z klubu jsem to neměl domu
daleko, nějaký tři kilometry pěšky. A možná jsem běžel.
Jo, asi jo.

Pomalů mi dochází, co jsem udělal. Přímo na pódiu.
Dorapoval jsem song, sáhnul do kapsy. Většina lidí si mys-
lela, že mám v ruce jen atrapu zbraně.

Hračku.

Že si hraju na gangstera.

Ani hovno.

Když tyhle rádoby tvrdíci poprvé uslyšeli prásknout
výstřel jinde než ve videoklipu nebo filmu, většina za-
čala ječet a vsadím se, že půlka z nich si naplnila trenky
a kalhotky vlastníma hovnama. Svůj k svému. Trapný
toyové a tupý čubky.

Vždycky jsem říkal, že na sotva odrostlý pubertáky,
který dělají gangsta rap, by měl někdo aspoň párkrát na
ulici vystřelit. To by se vidělo, kdo je pozér. Vzpomínám
si na jednoho rapera a jeho song, kde v refrénu do zblb-
nutí opakuje: „Chápeš G, nejsi G, to já jsem gangster, já
jsem G,“ nebo tak nějak. Je to strašně otravný track, ale
o to nejde. Kdybych na tohle dží vytáhnul zbraň, do-
cela rád bych viděl, jak by to ustál.

Sirény. Už jsou tady.

Už je slyším, jak prořezávají noc.

Sousedí otevírají okna.

Lezou ven.

Pár ulic odsud leží v nuselském klubu Sabotage mrtvol a gangsteři z pražských sídlišť brečej a volaj svejm mámám, ať si je přijedou vyzvednout. Nemohlo trvat dlouho, než někdo dal moji adresu fízlům.

Nějakej *snitch*, práskač, jak tomu říkali hiphopeři. A přesně ty samý hiphopeři se ochotně v ty práskače změnili hned, jak bylo co prásknout. Měli by mě uctívat. To já jim otevřel oči a ukázal, jak je ta jejich póza ubohá a trapná. Díky mně chápou, že jsou jen děti, co si hrajou na drsňáky. Já takovej nejsem.

Nehraju si na drsňáka, nikdy jsem to nedělal.

13 V textech? Možná. Rapoval jsem o zabíjení, ale jak říká raper jménem Butcher, naše songy jsou jako hororový filmy.

Každej film se ale může stát skutečným.

Já si prostě přestal nechat srát na hlavu. Už to trvalo moc dlouho. Sráči se po mně vozili a mysleli si, jak jim to krásně projde.

Ale se mnou vyjebat nemůžeš.

I když teď sedím ve svém pronajatým jedna plus jedna a je mi blbě.

Policejní auta tu za chvíli zastavěj pod barákem. Kolik jich bude? Jedno, dvě nebo pět? Vyběhnou zakuklenci v černejch helmách a s odstřelovacíma puškama v rukách.

Nebudu se bránit. Akorát by mě sejmuli.

Že je to sraabáctví? Ani hovno.

Tyhle chlapi mi nic neudělali a někoho z nich zabít, to by mi nepomohlo.

Udělal jsem svý.

A teď je jasný, že se stanu legendou.

Já. Ne pozěří s rovnějma kšiltama na hlavě a „hip-hopem v srdíčku“. Nasrat na ně.

Tohle se za chvíli stane: policajti vyskáčou z antonů,
mihnou se dole na ulici a pak mi zase zmizí z dohledu.
O pár vteřin později začnou stoupat po schodech.

A pak jsem jejich.

Game over.

Zatím tam dole pořád jen slyším jejich houkačky,
auta ještě vidět nejsou.

Ale slyším je.

Blíž a blíže.

MASKY

Hipohpery jsem odjakživa neměl rád. Dětinský kretény, co se fotěj s drsnejma ksichtama a pytlíkem pažitky, o kterym předstíraj, že je to gram trávy.

Nebo s pytlíkem soli, pak tu fotku ukazujou kámošům a snažej se jim namluvit, že jsou hustý a šňupou kokain.

Ale ta hudba, ta ušla. Texty většinou ne.

Koho zajímá nekonečný omílání, ze kterýho města pocházej a jak „zevlej na štrýtu“, nebo kecy na téma „rasismus je trestnej čin“. To přece ví každý malý smrádě.

17 Mám rád, když v tom jsou kytary. Rap metal. Nu metal. Nebo aspoň když je to temný a dunivý a hutný. Klidně bez kytar. Pořádnej hardcore rap. Bylo mi nějakých třináct, když jsem poprvé slyšel rapera jménem Necro a jeho hitovku *I Need Drugs*, předělávku totálně homo songu *I Need Love* od LL Cool J, při kterym si měly buchtý stahovat kalhotky dřív, než sedly do auta k dalšímu pozérovi.

Necra mi poprvé pustil můj bratranec. A taky mi vymyslel přezdívku.

Ripper.

Znělo mi to dobře. Ripper. Stál jsem tenkrát před zrcadlem, koukal na sebe a zkoušel si představit, jak to slovo sedí k tomu, co vidím. Sedělo, ale musel jsem si zvyknout.

To u mýho bratrance doma jsme nahrávali první demo. Na audiokazetu na dva starý magnetáky. Z jednoho hrál beat, druhý to snímal. To ještě můj bratranec bydlel u svejch rodičů — u sestry mojí matky a jejího manžela — v patrovym domě se zahradou a malym bazénem na ní, než se s rodičema do krve rozhádal, odešel a prohlašoval, že „ty kundy zasraný už nikdy nechci vidět, možná až chcípnou, tak si zatancuju na jejich hrobech“, a pak pokaždý vyprsknul smíchy, zasnělo mu v očích a nasrání se stalo aspoň

na chvilku minulostí. Nejsem si jistě, proč se rozhádali, a nikdy jsem se to s jistotou nedověděl. Prej šlo o prachy. Podle mého fotra Manson chtěl, aby jeho rodiče prodali barák, šli bydlet někam na sídliště a dali mu peníze, co jim z toho zbydou. Možná jo. Když odcházel, pamatuju si, jak na ně ze zahrady zpátky do domu řval: „Jednou jsem po vás něco chtěl a vy se chováte takhle! Dali jste mi co? Úplný hovno!“

Vlastně mi to připadá směšný. Mansonovi rodiče měli vždycky prachů dost, moji se s tím občas docela rvali. Proto jsem jako hodně malej kluk jeden čas nosil obnošený hadry po něm. Ne moc dlouho. Je možný, že od té doby na mě začal koukat jako na někoho, kdo je vždycky něco míň a vždycky musí být vděčnej? Co já vim, nejsem psycholog, ale když se na to snažím přijít, třeba to začalo právě tam.

18

Anebo někde úplně jinde.

Manson byl starší, a když jsme jako děti šli ven, vždycky poslouchal od rodičů něco jako „ty jsi starší, dávej na něj pozor“, zatímco já slyšel „je starší, tak ho hezky poslouchej“.

Když jemu bylo osm a mně šest.

Když jemu bylo deset a mně osm.

Když jemu bylo dvanáct a mně deset.

Furt ty stejný věty. Ať mi bylo, kolik chtělo, nikdy jsem nemohl Mansona dorůst. Zatímco on byl pro moje a pro své rodiče už v osmi ten starší, ten dospělej, já byl pro ně ve dvanácti ještě dítě, který má poslouchat staršího bratrance, i když leckdo by si mohl myslet, že jsme bráchové. Jo, taky to znamenalo, že společný průsery si vyžral většinou trochu víc. A možná mi to měl za zlý. Já jemu měl za zlý, že rád přistoupil na to, že musím poslouchat.

Jeho. Moje rodiče. Jeho rodiče. Musel jsem prostě poslouchat vždycky každýho. To už je jedno. Srát na to.

Manson zatím bydlel s rodičema v domě na dobrým klidným místě, mezi železniční stanicí Praha-Krč a Velkým hájem, což je fakt rozlehlý les, kde jsem se jednou jako dítě ztratil a právě díky mému bratrancovi mě rodiče našli. Nebo aspoň tak to říkal, ale minimálně něco pravdy na tom bude, to mu upírat nemůžu. Moji rodiče bydleli o kus dál, přes louku. V té samé čtvrti, jen trochu dál od Velkého háje, blíž Kunratickému potoce a Thomayerově nemocnici. Bratrancova rodina čuměla z okna na projíždějící vlaky, moje na velké depresivní nemocniční komplex. Jinak byly naše domky podobný, jejich možná trochu větší. Nahrávali jsme vždycky u bratrance.

Songy jako *Vykuchám tě, čuráku* a podobný, inspirovaný brooklynským killerem Necrem a celou bandou kolem něj a taky českou dvojkou fekálních zabijáků jménem Hrobka a Pitva.

19

„Tohle všem urve koule,“ říkal o těch nahrávkách po každém bráchanec, kterej sám sobě dal přezdívkou Manson, podle slavného masového vraha Charlese Mansona. Že nebyl první, koho tohle napadlo, o tom nechtěl slyšet, protože „nějaký zmalovanéj teplouš Marilyn Manson“ mu prej byl u prdele.

Je nutný říct, že Manson měl vždycky dost na hovno hlas, Marilyn Mansonovi by mohl akorát tak závidět. A taky mu rychle selhával. Vydržel rapovat dvě tři sloky, víc ne. Pak potřeboval asi dvacet minut pauzu. Ani texty nepsal moc dobrý. Manson nebyl totiž zrovna nejchytřejší, i když on o mně vždycky tvrdil to samý.

Když jsme teda vyrostli z dětských let a pořád jeli tenhle styl jménem horrorcore a začali jsme domlouvat první koncerty, byl Mansonův hlas a jeho výdrž problém.

Odpoledne před tím prvním koncertem jsme seděli v kuchyni krčský vily Mansonových rodičů, ty byli naštěstí někde v prdeli, takže jsme klidně mohli pustit hudbu — to už z cédéčka — naplno a zkoušet si svoje songy.

„Vykuchám tě jako rybu, dovnitř leju kyselinu,
za tvůj teplý rap, za kterej neseš vinu.
Za to všech-ch-ch... kurva!“

Zaseknul se a začal kašlat. Už u minulý sloky jsem cejtil, že za chvíli bude v prdeli. Hlas mu přeskakoval, konce vět občas vůbec nebyl schopnej doříct. Taký se zadej-chával.

Teď stál nad dřezem, pouštěl z kohoutku vodu a flusal do něj hleny.

„Do píči. Ripe, musíš jet moje sloky,“ vytáhnul ze sebe mezi flusáním.

„Si děláš kozy, ne?“ trochu jsem vybuchnul a řekl to možná nasranějc, než bych musel. Jenže proč asi? Protože jsem se s ním o tom snažil mluvit už kolikrát. Aby měl míň slov, protože to prostě nedává. A jeho reakce? Pokaždý se nasral. Hned jsem byl zmrd, čurák a nula, která chce bejt akorát co nejvíc vidět.

Manson se na mě otočil. Oči vyvalený z toho jeho podobanýho hranatýho ksichtu. Na černým triku s velkou bílou lebkou schnul zelenej flusanec.

„Neser!“ zavřeštěl, hlas mu zaskřípnul, až to bolelo v uších. Po tomhle bude sotva mluvit, došlo mi okamžitě, těžko něco předvede na pódiu.

„Děláš akorát problémy, vole. Musíš to furt všechno posírat?“ chrčel ztěžka, ale jak měl vztek, přemáhal se, aby mohl mluvit, a snad i řvát.

Tohle už jsem znal. Když začnu křičet taky, nemám šanci. Stejně jsem se neudržel.

„Já dělám problémy? Kurva, já jsem ti dávno říkal...“

„Jó, tys mi říkal!“ přerušil mě chraplavě. Místo rozčilení se teď v jeho ksichtě odrážel výsměch. Přesně takovej, kterej tak nenávidim a nejradši bych mu za něj vrazil pěstí. Jenže pak by mě dobil jako psa. Manson je silnější. A to jsme si odjakživa moc dobře uvědomovali oba.

„Mluvíš úplně jak naše matky,“ pokračoval. „*Já ti to říkal, já ti to říkal!*“ začal parodicky skuhrat. „Chováš se jak malej smrad.“

„Já?“ ještě jednou jsem se pokusil o obranu. „A co ty?“ Chtěl jsem pokračovat o tom, že dětinský je spíš do poslední chvíle odmítat pochopit, kde má jeho hlas limity. Jenže jsem nedostal možnost.

„Co já? Co si to ke *mně* dovoluješ? Chceš přes držku?“
A už je to tady.

Rudne mu ksicht. Nabíhaj žíly a svaly. Ty totiž má pořádný, to musím uznat.

„Prostě drž hubu, přestaň kurvit kapelu a nechovej se jako smrad!“ shrnul svůj předchozí výlev.

„Víš co?“ snažím se mluvit klidně. „Já ti na to seru. Večer si to odehraj sám!“ Nemluvim klidně, ke konci už vřeštím.

21

Neudržel jsem to.

Nervy.

Odcházím.

Práskám dveřma. Co nejvíc.

Toho hned lituju. Je to zbytečně hysterický.

Zase mi bude vykládat, že se chovám jako malá holka.
A bude mít pravdu.

Přejdu přes zahradu, projdu brankou ven na ulici.

Je teplej konec jara.

V černym triku — ne s lebkou, ale s nápisem *Fuck you!* — je mi vedro, jak do něj pere slunce.

Vůbec nevnímám, kudy jdu.

V hlavě mi jen buší, co bych mu měl říct.

Aby pochopil, jak se ke mně, kurva, chová.

Jenže hned se mi vracej jeho odpovědi.

Nikdy nedokážu ten vztek odrazit.

Ať řeknu cokoli, vždycky hádky prohraju.

A vždycky jsem já za toho špatnýho.

Za toho sráče.

Za toho, kdo dělá problémy.
Za toho, s kým musí mít trpělivost.
Protože on je ten rozumněj.
On je ten chytřej.
On je ten talentovanej.
On je ten, koho maj lidi rádi a na koho se lepěj ženský.
Podle mě neni pravda ani jedno z toho.

22

Na koncert máme odjet za pár minut. Jsem doma. Ve svym pokoji. Ležim na posteli a čumim do zdi, polepený plakátama z klasickéjch filmovejch hororů. Fotr mi je kupoval děsně nerad, přišlo mu to divný. Ale zvyknul si. A tak teď koukám na všechny ty *Vymítače ďábla*, *Psycho*, *Halloween* a taky na tři různý plakáty k mému milovanému filmu *Vřískot*. Chlápek v masce s nožem. Zabíjí svoje kámoše. Má totiž spoustu dobrejch důvodů, ale tomu málokdo rozumí.

Bílou masku protaženýho ksichtu s černou kápí jsem si už dávno pořídil. Chci v ní koncertovat.

Manson se málem posral, když jsem s tím přišel.

„Taková trapárna!“ Smál se u toho a pod tím smíchem bylo pohrdání tak jasně viditelný, že bych ho nejradši shodil ze skály a pochcal jeho mrtvolu. O pár let pozděj přišel s tím, že si koupil masku Michaela Mayerse, vraha z filmu *Halloween*. Ale ještě nějakej měsíc předtim v hospodě při každý příležitosti vykládal všem kámošům, jak dementní mám nápady a jak jsem trapnej a dětinskěj. Hrozná sranda.

„Vole, fakt sis ze mě nemusel dělat prdel,“ řekl jsem mu potom, co se mi jednou s tímhle vysmíval přímo u stolu v hospodě a jeho dementní kámoši se tlemili, jako by neexistovalo nic ubožejšího než já. „Nemusíš to pořád všude vytahovat,“ dodal jsem ještě, to už jsme šli sami nocí domů.

„Ty seš tak strašně nudnej! Nechápeš ani vtip? Je mi na blití, jak se furt bereš vážně,“ sjel mě za to Manson.

Mám Mansona rád, vyrostli jsme spolu.

Když jsem byl malej, ztratil jsem se v lese a on mě z něho zachránil.

Vždycky mi dokázal poradit. Co je dobrý, co ne.

Když jsem občas potřeboval půjčit prachy, prostě mi je půjčil. A ani nespěchal s vrácením. Když mu teda zrovna nehráblo a nenasral se, v takovejch chvílích jsem je vracel třeba dvacet minut potom, co mi je dal. Pravda, když vychladnul, sám mi je zase přinesl a pak už na vrácení nijak nespěchal.

Někdy se ale chová, jako kdyby nebyl můj bratranec, ale můj fotr. Nebo spíš jako někdo, komu se musím zodpovídat ze všeho, co udělám nebo co udělat chci.

Ale tak to určitě není, dochází mi.

Jsem jen hysterka. V tom má Manson pravdu.

Všechno hrozně přeháním.

23

Proč to neberu jako on? Rozčilil se okamžitě, ale do pěti minut vychladne, aspoň většinou. A jako by se vůbec nic nestalo. Má recht.

Ale já se ještě pořád nedokážu dost uklidnit. Všechno mě najednou hrozně sere.

Nenávidím se.

Přijdu si zbytečnej. Dělam samý problémy.

Neumím se chovat jako chlap.

Nejradši bych vůbec nebyl živej, do hajzlu.

Ozve se zvonek. Matka jde otevřít. Slyším Mansona. Samej smích, jeden vtípek vedle druhýho. Manson se směje, matka se směje. Ne, matka se možná směje, ale Manson se tlemí vlastním fórům, až se z toho dusí. Veselej týpek, co ho každěj musí mít rád.

Kroky na schodech.

Klepání na dveře.

„Ripe?“ ozve se Manson, v hlase pořád ještě pobavení, chrapot skoro zmizel, jenže já vim, že kdyby zkusil rapovat, stejně to teď nepůjde.

„Co je?“ štěknu zpátky.

„Tak jedem na koncert, ne?“

„Nikam nejedu.“

„Ty vole, nedělej uraženýho,“ tentokrát se jeho tón mění v otcovskej. V tón někoho, kdo to s váma myslí dobře a má pro vás veškerou trpělivost na světě, jenže ho už stejně začínáte srát, ale to se rozhodnul nedávat najevo.

„Nejsem uraženej,“ oponuju chabě.

„No tak vylez, dneska zbouráme klub!“

Co mám dělat? Nakonec se zvedám. Beru batoh, ve kterým už mám připravenou dvoulitrovou lahev vody, ručník a náhradní triko, kdybych se na pódiu až moc zapotil.

Jdu ke dveřím. Otevírám.

24

Manson tam stojí, usmívá se jako nejlepší kámoš. Vedle něj moje matka s tím svým pohledem, jako by se mi snažila jen grimasou říct „kdyby ses pořád tak neurážel, nebylo by to lepší?“.

Manson jde do auta, matka mě ještě zdržuje a dává mi kázání, že mám bejt rozumnej, protože Manson to se mnou myslí dobře. A proč se nechovám víc jako on? Dospěle a takový ty sračky. Chci se hádat. Ale nechám to bejt.

Proč jsem s nim vlastně zakládal kapelu? Přišel s nápadem. Chvilí jsem byl nadšenej. A když mi došlo, že s Mansonem to nebude žádná sranda, protože je chole-rik, bylo už pozdě na to vycouvat.

Ale tyhle myšlenky mě za chvíli přejdou, hned jak přestanu bejt rozčilenej. Hned jak i Manson bude v klidu a budou z nás zase kámoši, co jedou na koncert.

Kámoši, co spolu maj kapelu.

Co spolu prožili dětství.

Jedna krev. A to je důležitý. Synové dvou matek. Dvojcát, možná proto spíš jako bráchové.

Sejdu po schodech.

Vyjdu ven a nasednu do auta, ve kterém Manson už sedí a čumí před sebe, jeho výraz je tvrdý a nečitelný. Může vybouchnout, nebo taky nemusí.

„Sorry, vole,“ omlouvám se, ani nevím za co.

Ten jen kejve hlavou, jako že dobrý. Už o tom nebudem mluvit. Vyrážíme hrát. Vyrážíme zbourat klub.

Show docela ujde. Napočítám čtyři lidi, který vypadaj, že je zajímavá, že tu hrajem, ale i to je napoprvý celkem dobrý. U pěti stolů sedí dalších celkem dvanáct lidí. Málokoho naše vystoupení nějak bere, ale přijde mi, že aspoň někdo se občas na chvíli zaposlouchá.

Běhám po place s mikrofonem v ruce jako magor. Je těžký to udejchat, když mám i Mansonovy sloky. Naštěstí jsem napsal většinu textů, stejně jako jsem skládal všechny instrumentálky, tak si slova pamatuju. Manson se za celý koncert prakticky nehne z místa.

Konec posledního songu. Mírnej aplaus. Odcházím na bar dát si nějakou kofein z plechovky.

26 „Jdu pozdě, co?“ ozve se za mnou. Otočím se a vidím ten nezaměnitelně bledej ksicht Jidáše. Týpka, kterej vypadá už od puberty, jako by měl za sebou deset let na heroinu. Osvětlimsky vyzáblej, samá ruka a vystouplý žíly úplně všude.

„Jo, už jsme skončili,“ odpovídám a vstávám z barový židle, abych mu nastavil pěst na pozdrav.

„Soráč,“ odpovídá Jidáš. „Sem to dřív nestíhal. Jaký to bylo?“

„Docela dobrý,“ já na to, nejspíš ne zrovna přesvědčivě. „Pár lidí, ale šlo to,“ zalhal jsem. Čekal jsem klub narvanej k prasknutí a lidi v extázi. A místo toho se do rytmu na prázdnym parketu pohupovalo jen pár existencí, který máchaly zvednutou rukou nahoru a dolu. Tohle mi vždycky přišlo vtipný. Hiphopeři na koncertech zpravidla stojí na místě a jejich pohyb do rytmu víc než cokoli jinýho připomíná hajlování spojený s pohupováním se v kolenou. Hlavně že „hlasuju proti zsranejm náckům“, jak říkali PSH.

Odněkud se přiválí Manson. Jeho tupej ksicht se třpytí potem, pod zbytečně úzkejma rukávama trika se mu napínaj napumpovaný svaly. Je mi úplně jasný, že to dělá

schválně, jen aby pak mohl vyprávět, jak po něm „čubky čuměly“ a všechny ho chtěly.

Podávaj si s Jidášem ruce.

„Dobrá show?“ ptá se Jidáš i jeho. „Kolik lidí?“

„Myslim, že tak sto,“ odpovídá Manson.

„Vepředu čtyři a u stolů dalších dvanáct,“ opravuju ho. Je mi jasný, že budu zase za debila já.

„Ty seš kretén,“ mávne nad tim Manson rukou, jenom mírně podrážděně, spíš pobaveně. „Snad vidim, kolik je tam lidí, ne?“ Ale já už v hlavě slyším něco jinýho a přesně to taky budu poslouchat v autě cestou domu celou dobu. Sotva se zaklapnou dveře, Manson řekne: „Seš fakt kokot, ne? Musíš nás takhle shazovat? Meleš sračky, co ani nejsou pravda.“

A já se zeptám: „O co jde?“ I když to budu vědět a už při tý otázce se mi sevře žaludek.

27

A Manson se rozčilí: „Vykládáš takový hovna, že tam bylo pět lidí. Přitom jich tam bylo sto. Všude u těch stolů kolem.“

A já mu na to odpovím: „Já ty lidi počítal.“

A Manson začne kroutit hlavou a nahodí přesně ten ksicht, kterej nejde číst jinak než: *Ty seš takovej ubožák. Já mám pravdu, ale má cenu se hádat s takovým kreténem, jako seš ty? Nemá.* Ale nahlas to neřekne. Ví, jak tohle lidi nasírá. Jak to nasírá mě. Ale že neni možný se proti tomu ohradit.

Tohle všechno se ale stane, teprve až vypadnem z li-beňského klubu Červ, kam by se těch sto lidí v životě ani nevešlo. Zatim jsme oba v pohodě. Jidáš jde hrát.

„Jestli bude dobrej, vezmem ho do kapely,“ říká mi Manson, zatimco Jidáš začíná svůj první song. Před nim teď nestojí nikdo, všichni jsou buď venku na cigáru nebo jointu, nebo seděj u dvou ze čtyř stolů, co se sem vešly. Tak kde je těch sto lidí, Mansone? Nechceš si je spočítat? Vždyť tu neni ani pódium a kvůli těm pár stolům ani kam si stoupnout. Ale místo toho odpovím:

„Tak jo. Ale nebudem mu to navrhopat dneska. Musíme to promyslet.“

Manson příkejvne. „Tak to je jasný, ne?“ Odejde, za chvilku se vrátí se dvěma lahváčema, jeden mi vrazí do ruky, přitukne a nakonec řekne: „Dneska jsi zněl dobře.“ To čumim.

Jidáš začíná songem o tom, jak chodí masturbovat do zoo. Pět lidí od jednoho stolu se zvedá a jdou pryč. Cestou na něj řvou něco o tom, že je nechutnej čurák. Kromě mě, Mansona, barmanky a Jidáše zůstávají teď v klubu Červ tři lidi u jednoho stolu, ostatní čekaj venku, až to skončí a budou zase moct nerušeně nasávat, nebo šli domu.

Nechápu nic. Nemaj smysl pro humor. Nadsázka. Říká jim to něco? Ty vole, vždyť kecy o tom, co znamená nadsázka, parodie, ironie a bůhví co ještě, do nás hučel češtinář na gymplu v jednom kuse. Přišlo mi jasný, že takhle starší parta to pochopí. Ale ne. Ani hovno. Lidi jsou hrozně tupí. To mi taky mohlo dojít dřív. Nebo aspoň tenhle večer.

Stejně jako to, že Ripper není kretén, ať si o mně Manson myslí a říká, co chce.

Já jsem Ripper a v hlavě mám víc než polovina lidí v tomhle klubu dohromady. Jenže to mi ten večer nedošlo a nemělo mi to dojít ještě hodně dlouhou dobu.

„Tak jdem pod pódium?“ ptám se Mansona a myslím tím stoupnout si před Jidáše a dělat mu publikum, protože pódium tu není, jak už jsem říkal. „Trochu podpořit,“ dodávám na vysvětlenou.

„Jo, jdem,“ kejevne Manson a jdem.

Stoupáme si před Jidáše, čelem k němu, jak tam tak jede do mikrofonu svoje šílený texty, a předvádíme to jediný, co se u týhle muziky dá dělat. Hipoperský hajlování.

Manson odchází asi po dvou minutách. Já tam zůstávám sám.

Jedinej člověk, kterej to poslouchá a kterýho to baví.

Naproti jedinému člověku s mikrofonem.

Oběma je nám trochu trapně, ale oběma je nám i trapný odejít.

O dvacet minut pozdějc Jidáš končí.

Vsadil bych se, že měl v záloze ještě dalších pět nebo šest songů, ale prostě to utnul dřív. Naštěstí pro něj. Ještě chvíli a taky bych šel pryč. Už jsem si jako jedinej posluchač, jako jedinej člověk, co hoppersky hajluje do rytmu, připadal vážně blbě.

„To se moc nepovedlo,“ hodnotí po chvilce s nesmělým úsměvem Jidáš. Stojíme u baru a hudbu tu obstarává už akorát nějaký DJ, pouští desky, starej nudnej hiphop, ale vypadá to, že do hodiny bude klub prázdný a bude se zavírat.

„Mě to bavilo,“ odpovídám a nelžu.

29

„Jo, vole, bylo to super. Nechceš k nám do kapely?“ přisadí si Manson, kterej cucá pivo z lahve a většinu Jidášova koncertu se akorát pokoušel balit barmanku.

Blesknu po něm nasraným pohledem. Manson předstírá, že ho nevnímá. Nebo ho fakt nevnímá. Nejsem si jistej. Měli jsme přece dohodu, ne? Je fakt, že bych Jidáše do kapely klidně vzal. Ale, sakra, měli jsme dohodu...

„Jo, to by bylo fajn,“ odpovídá Jidáš. „Tak se na to napijem, ne?“ a objednává panáky.

Trochu se ten večer zlejem. Je mi fajn. Vůbec nic mě nesere, když jsem na sračky. V tý době jsem si myslel, že bych mohl chlastat pořád. Ale kdyby to byla jediná kravina, který jsem v tý době věřil, ještě bych si mohl pískat a plácát sám sebe po rameni.

DJe Grama jsem do kapely přivedl já.

O jeho přezdívce si většina lidí myslela, že to je zkratka slova gramofon, ale jeho kámoši věděli, že tím myslel gram trávy.

Všichni tři jsme ho už nějakou dobu znali. Manson, já i Jidáš. Já nejdýl. Nejsem si jistej, proč jsem ho vlastně vzal. Možná proto, abych ukázal, že ta kapela je i moje. Víc moje než kohokoli jinýho. A že mám taky co do ní mluvit. Je pravda, že jsem ho musel trochu ukecávat a trvalo další půlrok, než se vybodnul na rapmetalovou kapelu Julie složenou jinak z totálních pozérů, ve který hrál už delší dobu. Pak zůstal jako DJ jenom u nás.

30 Neměl jsem ty týpky z jeho kapely rád. Myslím, že oni mě docela brali, některý. Kdysi chtěli udělat nějaký společnej song, ale nic z toho nebylo. Možná proto jsem je pak moc nemusel. Hlavně toho idiota, co si říkal MC Porno a byl mi fakt k smíchu. Ani toho druhýho, Dextera, jsem zrovna v oblibě neměl. Byl prostě divnej a nelíbil se mu horrorcore. Aspoň že jejich basák držel hubu a všechno mu bylo jedno. Kytarista byl pořád sjetej kokainem, ale hrát uměl jako Bůh, druhej kytarista zase tak dobře nehrál, ale podle všeho taky nefetoval. Jejich DJ — Gram, skoro o generaci mladší než zbytek kapely — a jejich bubeník byli jediný, kdo podle mě neměli úplně vymetený v hlavě. Ale bubeník zase moc nemusel mě, prej jsou moje texty k smíchu. Srát na něj, na čuráka.

Šli jsme tenkrát po škole s Gramem do hospody, jen takhle sami dva, protože zbytek spolužáků byli kretění a tenhle názor byl nám dvěma společnej. Poslední pivo, říkali jsme. Po matuře kdoví jestli se ještě vůbec potkáme.

Už jsme měli trochu v krvi, když jsem to začal do Grama tlačit horem dolem.

„Hele, jsme dobrý kámoši, ne?“

„Jasně že jo, kámo,“ pokrčil ramenama a začal na cigárama propáleným stole v hospodě, kde se jeden bál si i sednout, aby se nepřilepil k židli lepkavý od piva, balit špeka.

„Dáš si se mnou, ne?“ zeptal se.

„Ne, já nehulim.“

Gram se na mě, jako pokaždý, podíval, jako bych přiletěl z jiný planety, ale nic na to neřekl. Začal mluvit o něčem úplně jiným.

31 „Tak jako jasný, že jako se po maturitě už mockrát nepotkáme. I když chceš, že jo, a já chci taky. Ale kámo, já tohle znám. Jsme si s klukama ze základky taky furt říkali, že se musíme vidět a že spolu budem chodit na brčko a do hospy. Ale ne, kámo, to jako prostě přestalo.“ Dobalil joint a sundal si kšiltovku, jenom aby si pevnějc utáhnul do uzlu svázaný vlasy, a zase si kšiltovku nasadil. „Ale tak to prostě chodí, jako. To je život, no,“ pokračoval, velký černý oči zasazený do snědýho, zvláště tvarovanýho ksichtu soustředěně upřený na práci prstů, kterejma z cigaretovýho papírku, směsi tabáku a nadrcenejch paliček konopí dělal joint.

„No, jasný,“ zamžoural jsem. Začínal jsem bejt nadranej a tušit, že jestli se nevymáčknu hned, začnu mu jako nějaká buzna vykládat, jak ho mám rád a že jsme fakt dobrý kámoši a že nechci, abysme to zahodili. A podobný sračky. Strašný kila sraček jsem mektal, když jsem se ožral. U Grama to bylo fuk. On mektal kila sraček i za střízliva.

„Tak, vole, pojď dělat DJe do mojí kapely,“ řekl jsem to teda konečně.

„Ty vole, kámo, já jako nevím. Jako ty seš dobrej MC, to prostě já vim. Ale nevím, jestli bych na to jako měl čas,“ spustil a už se zvedal, že si půjde ven před hospodu zahulit. Šel jsem s nim.

Chvíli jsme stáli venku a drželi hubu. Gram zapálil joint a párkrát si potáhnul. Pak mi nabídnul.

„Ne, dík,“ řekl jsem. „Tak co myslíš, s tou kapelou?“

„Jako jo, kámo. Vždyť já kluky znám dlouho, že jo. Mansona i Jidáše. Jsou to týpci, no, týpecci. To jako já bych s váma klidně hrál, ale mám jako i svoji kapelu a teď toho máme hrozně moc, chápeš.“

Párkrát si potáhnul a zase mi špeka podával.

„Ne, díky, nechci.“

Na nebi se roztrhaly mraky a jarní slunce mi zasvítlo do ksichtu. Najednou jako bych byl mnohem ožralejší než před chvílí. Udělalo se horko a zamotala se mi hlava. Nebylo to příjemný. Měl jsem rád, když opilost nastupovala pomalu. Hezky pozvolna. Tohle ne. Ale s tím se nedalo nic dělat.

„Tak jak myslíš,“ začal jsem to vzdávat. „Ale nemusel bys s náma hrát pokaždý. Jen kdyby se ti to nepřekrejšovalo s tvojí kapelou.“

„No tak, kámo, asi teda jako jo,“ uzavřel nakonec.

32

Sotva jsme vlezli zpátky dovnitř, Gram šel na bar pro další piva a já zůstal u stolu sám. Dřepěl jsem na rozvrzaný židli a všechno se se mnou točilo. Byl jsem si jistej, že ta dvojice starejch seschlejch švábů, co sedí na baru nehnutě už nejmíň čtyřicet let a srká tam zvětralý pivo, po mně pokukuje a smějou se mi. Přišlo mi to v tu chvíli veselý.

Zamával jsem jim. Jeden z nich akorát zakroutil hlavou, druhý se dál věnoval pivu. Srát na ně, na dědky.

Vytáhnul jsem z kapsy telefon a s obtížema vyťukal esemesku pro Mansona a Jidáše. Hrdě jsem jim oznamoval, že jsem nám splášil DJe a bude to pecka, ne?

Jidáš odepsal akorát krátký *tak jo*.

Manson mi napsal za dvacet minut a mě v mojí opilosti polilo horko.

Si děláš prdel ne?? Jako nikomu nic neřekneš a scháníš lidi do kapely? stálo ve zprávě, kupodivu jen s jednou gramatickou chybou.

Řekl jsem Gramovi, že musím na vzduch, a hodně rychle vypadnul před hospodu. Ještě jsem ani nebyl

venku a už jsem vytácel Mansonovo číslo. Začínalo se mi blbě dejchat a ruce se mi roztráslly. Příznaky blížícího se záchvatu, ale ten den to ještě tak zlý nebylo, ještě jsem to nějak ustál. I když jo, těžko se mi dejchalo a trásl jsem se skoro odnepaměti. Myslím tím jako ve chvílích, kdy mi bylo jasné, že se na mě Manson začne vztekat.

Kolik mi tak mohlo bejt, když mě poprvé shodil před jinejma dětma? Když se mi všichni posmívali, že ještě věřím na Ježíška? Manson to na mě vytáhnul na pískovišti a všichni si na mě ukazovali. Holky, kluci, jen o maličko starší než já, ale v útlym dětskym věku je každý rok rozdíl jako pět nebo deset. Už fakt nevím, kolik mi bylo, možná pět, možná víc. Spíš míň. Sotva se Manson sám dověděl pravdu o tom, jak je to s dárkama na Vánoce, při první příležitosti mi ji vmetl do ksichtu timhle potupnym způsobem. Utíkal jsem tenkrát z pískoviště a brečel. Ne kvůli zasranýmu Ježíškovi, ale kvůli tomu výsměchu všech dětí. Mansonův smích zněl nejhlasiťej, aspoň si to tak pamatuju. Výsměch od mého bratrance, kterému jsem věřil a kterýho jsem se držel, než mě takhle podrazil. Utíkal jsem a chtěl bejt odtamtud co nejdál. Manson na mě najednou zařval, ať zastavím, a já ho poslechnul. Co se dělo potom, nevím, mám okno. Ale prej jsme doma řekli, že jsem si to udělal sám.

Moje máma pak volala jeho mámě, že jsem přiletěl domu celej uslzenej a sedřenej, z nosu mi tekla krev a ona chtěla vědět proč. Když jsem viděl Mansona příště, vyhrožoval, že jestli budu ještě někdy žalovat a lhát o něm — i když jsem fakt nelhal, tím jsem si jistej i dneska, vlastně jsem vůbec nic neřekl —, příště bude dětem vykládat, že se každou noc pochčiju a poseru, i když to nebyla pravda. Ale uvěřej mu to a já se toho nezbavím až do smrti. Ještě jako na starýho dědka si na mě budou ukazovat, že si každou noc seru do pyžama. Tak nějak mi to řekl a já nepochyboval, že to tak bude.

Myslim, že někdy v té době jsem se Mansona začal bát.

V té době jsem pochopil, že tu není od toho, aby mě před staršíma dětma chránil, ale že naopak já tu jsem proto, aby si měl na koho vyskakovat. Jako někdo, koho je třeba zmlátit do krve, i když později si to ten zmlácenější ani nevybavil. Tak jako tak, jsem si jistě, že se to stalo. Muselo. Kde jinde by se na mě vzala ta krev? Utíkal jsem. Zařval na mě a já zastavil. A pak stríh. Byl jsem doma, brečel jsem a rty mi lepila teplá a nepříjemná krev vytekající z nosu, kterým jsem se nemohl nadechnout.

Záchvaty, kdy jsem měl pocit, že je mi tak úzko, až mi žebra rozdrťej vlastní plíce, ty přišly až o něco později, jestli si to dobře pamatuju. I když ten po útěku z písčoviště byl možná úplně první z nich.

34 Teď jsem každopádně stál před hospodou a volal Mansonovi kvůli Gramovi. Srdce mi bušilo a cejtíl jsem, jak mi mobil klouže v potíci se dlani.

Tohle se musí vyřešit a uklidnit hned, říkal jsem si. Přece si to nenechám zkazit. Jestli se to nevyřeší a ať já nakonec budu muset Gramovi říct, že s tou kapelou to nepůjde, bude mi trapně, a navíc se zase zachovám jako totální sračka, jakou nakonec i jsem. A pak dojeďu domu, skrčím se pod stůl a tam se budu trást a snažit se nabrat vzduch do plic. Jestli mě to nepřepadne rovnou po cestě, nebo přímo tady v hospodě. Tohle všechno jsem si ve své ožralosti, která tyhle pocity jenom násobila, uvědomoval, zatímco jsem čekal, až Manson konečně zvedne telefon.

„Zdar, kámo, co máš za problém?“ začal jsem na něj bez pozdravu hned, jak telefon vzal. Snažil jsem se znít, jako že se nic neděje.

„Tak ty seš asi čurák, ne?“ vyštěknul Manson energicky.

„Co máš za problém?“